

аспект створення презентації є особливо значущим, оскільки вимагає від учнів новаторства та оригінальності. Для тих учнів, які виявляють великий інтерес до комп'ютерних технологій, це завдання забезпечує платформу для практичного використання своїх знань і досвіду [4, с. 40].

Ефективна організація вчителем навчального процесу передбачає формування в учнів розуміння того, що вони, а не машини чи пристрої, несуть відповідальність за виконання завдань і відповідають за результати своєї навчальної діяльності.

Список використаних джерел

1. Дегтярьов С. Г. Комп'ютерні технології навчання на уроках географії. *Нива знань*. 2000. № 2. С. 34–36.
2. Козяр М. М. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології та їх роль в освіті. М. М. Козяр Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти. – Х. : НТУ «ХПІ». – 2016. – Вип. 45, Ч. 2. – С. 327–334.
3. Козяр М. М. Інновації у навчальному процесі сучасних вищих навчальних закладів / М. М. Козяр // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми. – Київ – Вінниця : Планер, 2016. – Вип. 46. – С. 218–222.
4. Міронець Л. Створення та використання комп'ютерних презентацій. *Рідна школа*. 2008. № 1, 2. С. 40–42.

Анна Кучеренко

УНІКАЛЬНІСТЬ ПЕТРИКІВСЬКОГО РОЗПISУ ЯК ДУХОВНОГО НАДБАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Сьогоднішня ситуація в нашій країні ясно показує шлях по якому ми повинні рухатися для того аби розвиватися і збагачуватися як прогресивна нація. Розвиватися і збагачуватися духовно, бо саме духовність є запорукою нашого успішного існування. Звернення до наших глибинних традицій та надбань нашого народу вимагає більш досконалого вивчення нашої історії та народознавчих знань наших давніх предків.

Саме такий вид мистецтва як декоративно-прикладне мистецтво активно впливає на емоції людини і формує естетичні погляди. Воно являє собою найдавнішу галузь художньої діяльності, в творах якої відображається духовні здобутки та художній досвід людства.

Звертаючись до давніх традицій декоративно-прикладного мистецтва ми торкаємося того тисячолітнього доробку наших предків, в якому зафіксовані духовність та мистецький талант українців, відображається

їхнє життя, спосіб мислення, характер, погляди. Всі ці характеристики складають нашу національну систему виховання. Саме духовні цінності, які відображені в матеріальній культурі виробів декоративно-прикладного мистецтва впливають на формування молоді як яскравої, інтелігентної та неповторної особистості, яка володіє глибинними пізнаннями і прагненням втілити в собі національний ідеал, постійно самовдосконалюватися, духовно й естетично зростати.

Сутність поняття «декоративно-прикладне мистецтво» є досить широким і багатограним. Воно включає в собі і унікальне селянське мистецтво, що сягає своїм корінням в товщу століть; а також, сучасність традиційних доробків – народних художніх промислів, пов'язаних із загальним поняттям – народне мистецтво; і сучасне декоративно-прикладне мистецтво: від малих форм до масштабних, від одиничних предметів до багатопредметних композицій.

Сучасне українське народне і професійне декоративно-прикладне мистецтво набуло широкого визнання як у нашій країні так і за кордоном. Саме його символічні значення відтворюються у різних образах доносячи до нас відлуння наших предків. Ці образи представлені у зручних утилітарних формах і динамічних проявах орнаменту, вони ніби відкривають таємні символи чарівної природи, сторінки минувщини нашої історії, особливостей побуту, доброти і щедрість душі українського народу [1].

Технологічні аспекти вивчення різних видів декоративно-прикладного мистецтва розглядали М. Дараган, А. Малиніна, Ю. Мохірєва, О. Найден, Т. Придатко, Т. Саєнко, С. Танадайчук.

Так, наприклад, «Петриківський розпис» є видом декоративно-прикладного мистецтва, в якому поєднанні традиції минулих поколінь із здобутками сучасності. Петриківським розписом оздоблюють художні вироби, що мають практичне значення у побуті в сучасному світі, а в минулому – то було оздоблення житлових приміщень та речей широкого вжитку. Здавна в Україні «петриківкою» прикрашають меблі, посуд, печі, димарі й стіни хат.

Сама назва розпису походить від місця його зародження – села Петриківка, що на Дніпропетровщині. Селище заснував вільний козак Петрик, і як повелося там жили вільні люди, які були під захистом козаків. Як ведеться – вільним майстрам петриківського розпису було досить широке поле діяльності. Тепер в сучасному селі Петриківка живе багато майстрів народної творчості, які підтримують старі традиції малювання та примножують їх у своїх сучасних виробах. В багатьох містах нашої держави і за її межами можна знайти чимало зразків петриківського розпису – будівлі та церкви зупинки, мурали на будинках тощо все це доробок українських умільців [4].

Традиційно, «петриківка» – це пелюстки, листя, стебельця та лінії, котрі в умілих руках майстра перетворюються у несподівані квіти, кетяги

калини, винограду, казкових птахів, тварин і навіть людей [3].

Основним елементом петриківських орнаментів є квітка – символ пишної природи. Найчастіше шедеври народного мистецтва відображають мальви, півонії, айстри, різноманітні польові квіти. Крім існуючих образів художники-умільці вигадують свої, авторські та неповторні квіти. Так на стінах, полотнах та посуді виникає свій, особливий світ краси та натхнення.

Особливої уваги заслуговує інструмент яким виконується розпис – «котячка». **Пензлики народні умільці виготовляють самостійно використовуючи для цього котячу шерсть, вистрижену з грудей.** М'якість та еластичність пензля дозволяє виконати рівний точний рух і орнаменти виходять охайними та легкими. Нерідко малюнок виконується і пальцями.

Колорит «петриківської композиції» також специфічний. Так, здавна, **фарби для петриківських творів ніколи не змішували.** Рожева, жовта, синя, червона та зелена – усі ці кольори покликані вдихнути в малюнок життєрадісність та природну легкість. Перші барвники народних умільців виготовлялися із природних матеріалів тому такі петриківські розписи мали недовгий вік. І так як «петриківкою», зазвичай, прикрашали оселю то щороку, напередодні великого свята, старі малюнки змивали та малювали в оселі нові барвисті обереги. Так з року в рік село славалося новими барвами та чудернацькими візерунками.

Народні умільці, майстри петриківського розпису передають секрети унікального малярства із покоління в покоління. Так, місцеві дітлахи навчаються змалку техніці створення петриківського малюнку, мабуть, тому складається враження, що петриківські розписи наповнені сонцем – є в них щось наївне і чисте, родом з дитинства [3].

Не дивно, що теми петриківського розпису містяться в сучасних програмах із образотворчого мистецтва. Від початкової ланки і далі із кожним роком ускладнюються – українські школярі вчать зображати «кривульки» та «зернятка». Діти змалечку знають що таке петриківський розпис і що він є надбанням українського народу. Заняття із декоративно-прикладного мистецтва в школі дають простір для розвитку творчої уяви, фантазії, спостережливості тощо. Але головною метою таких занять – це виховання дбайливого та шанобливого ставлення до народних традицій й формування естетичного смаку підростаючого покоління. Адже не даремно кажуть: «Той народ не має майбутнього, який не знає свого минулого».

Саме знайомлячись із людськими надбаннями, докладаючи власних зусиль, міркуючи та уявляючи себе митцем дитина засвоює не лише знання про унікальність нашого мистецтва а й стає безпосереднім учасником його створення – митець наших духовних здобутків.

Список використаних джерел

1. Антонович Є. А., Захарчук-Чугай Р. В., Станкевич М. Є. Декоративно-прикладне мистецтво. Львів: Світ, 1992. 272 с.
2. Біла І. М. Психологія дитячої творчості. Київ : Фенікс, 2014. 137 с.
3. Петриківський розпис. URL: <https://pustunchik.ua/ua/online-school/art/petrykivskyy-rozrys> (дата звернення: 20.02.2023).
4. Петриківський розпис: дар України людству. URL: <https://uain.press/articles/390624-390624> (дата звернення: 20.02.2023).

Леонід Лазебний

ТЕХНОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ БУДІВЕЛЬ НА ВОДІ

У зв'язку зі швидким приростом населення на нашій планеті питання розселення всіх людей постає все сильніше. В країнах де багато річок озер та морів існує можливість створювати будинки на поверхні води. Такі будинки можуть бути стаціонарно закріплені на одному місці або постійно переміщуватися. Так для прикладу в Голландії зараз налічується близько 10 тисяч «водних» будинків [1].

В більшості країн де використовують забудову такого типу з власників не вимагають сплачувати податки за це житло. Такі будівлі дають змогу стати ближчим до природи. Люди які живуть на воді мають привабливий вид із вікон, також час від часу за допомогою буксирів можна змінювати місце свого будинку тим самим змінюючи пейзаж який відкривається з вікон, при тому що всі місця стоянки повинні бути узгоджені з органами влади. До переваг будівель такого типу можна віднести те, що такі будівлі не пошкоджуються під час повеней. Особливо це актуально для територій які зазнають періодичного підтоплення. Також житлова площа на воді на етапі купівлі є більш дешевою ніж житлова площа у звичайних житлових будинках [2].

Будівлі які розміщують на воді частіше за все будуються на березу у сухих доках. Будівництво споруди починається зі зварювання сталюого каркасу. Далі до металевого каркасу кріплять плавучі блоки які створенні з бетону, металу або полімерних матеріалів. Це забезпечує плавучість споруди. Потім на металевий каркас прикріплюються стіни і виконується зовнішнє і внутрішнє оздоблення. Після цього монтується дах. А по завершенню всіх зовнішніх робіт будинок спускають на воду і транспортують до місця довготривалої стоянки. Будівлі на воді постійно існують у умовах в яких мають постійний контакт із водою, через це в